

İstanbul Sözleşmesini Savunan “Boşanmış” Dindarlar

Yasin KURUÇAY, 14 Eylül 2020

<http://www.islamianaliz.com/m/3869/istanbul-sozlesmesini-savunan-bosanmis-dindarlar>

İstanbul Sözleşmesi ile ilgili artan tartışmalar sağlıklı bir sonuca ulaşmak için verimli bir atmosfer oluşturuyor. İnşallah öyle olur. Daha önce sözleşmenin temel ideolojisi olan Toplumsal Cinsiyet ideolojisinin bir [toplum mühendisliği\[i\]](#) projesi olduğunu, sözleşmenin yanlış ve sapkın anlayışlar için [kullanıldığını\[ii\]](#) ve sözleşmeyi eleştirenlere yönelik [eleştirilerin analizi\[iii\]](#) yazmıştım. Bu yazıda sözleşmeyi savunan muhafazakâr-dindar kesimlerin, savunma gerekçelerini psikolojik olarak analiz etmeye çalışacağım.

Sözleşmeyi savunan bir kısım dindar ve muhafazakârın ortak özelliği “*boşanmış*” olmaları. Kimi davasından, kimi cemaatinden, kimi geçmişinden, kimi de sosyal sorumluluklarından boşanmış durumda. Sözleşme konusundaki tutumları boşanmış kişilerin tavırlarına benziyor.

Sözleşmeyi savunan bazı kişiler bir zamanlar içinde oldukları dini gruplardan/cemaatlerden “boşanmış” kişilerden oluşuyor. Malum, boşanmanın sebeplerinden biri iletişim bozukluklarıdır. Geçmişte yürütemedikleri bir ilişki söz konusu yani. Bu nedenle eski dava eşlerine karşı öfke duyuyorlar. Ana akım dindarlara, cemaatlere ve İslamcılara itiraz ediyorlar. Bunlara göre cemaatler ve dini gruplar akıllı mahkûm eden, müntesiplerini kendilerine kul eyleyen yapılar. Önemli olan bilinçli bir birey olmak gibi *artistlik* sözleri seviyorlar. Birey olmanın bağımsız olmaktan geçtiğini savunuyorlar. Dini grupların insanlara dava-samimiyet uğruna yükledikleri misyonlara karşı çıkıyorlar. Bir misyon/inanç uğruna İstanbul Sözleşmesine muhalefet edenlere itiraz ediyorlar. Dindar camiaların İstanbul Sözleşmesini eleştirmeleri onların sözleşmeyi savunmaları için yeterli bir sebep.

Aslında bu itirazlarının da psikolojik bir gerekçesi var. Boşanmanın neden olduğu sorunlardan biri kişisel saygınlığın zedelenmesidir. Bazı kişiler evlilik sürecinde kişisel saygınlıklarını kaybettiklerini düşünür. Boşandıktan sonra bu saygınlıklarını tekrar kazanmaya çalışırlar. Başa çıkma stratejileri olarak ifade edilen bu çabaların bazıları olumlu bazıları ise olumsuzdur. Menfur sözleşmeyi savunan kişilerin bazı tavırlarını olumsuz başa çıkma stratejileri olarak görebiliriz. Bu kişiler eski cemaatlerinden boşandığı ve sosyal sorumluluklar almak istemediği için iç çelişki yaşamamak adına, mevcut durumlarını pekiştirecek analizlere(?) sığınır- lar. Cemaat içinde özgür olamadıklarını söylerler. Bireysel bir hayat yaşayınca değerli olacaklarını, saygınlık kazandıklarını düşünürler. Kardeşim biz bireyselleştik, bu tür misyonlar bize zor geliyor demezler. Biz bittik demezler, İslamcılık bitti derler. Küstüm oynamıyorum, siz kötüsünüz derler. Bireyselleşmenin küçülmek, etkisizleşmek, oyalanmak anlamına geldiğini unuturlar. Hz. Peygamber’in Medine’de bir devlet kurduğunu, yaptığı ilk işin örgütlü bir cemaat için cami inşa etmek olduğunu hesaba katmazlar.

Sözleşmeyi savunanların bir kısmı da eskiden uğruna mücadele ettikleri “dava”larından boşanmış kişilerden oluşuyor. Boşanma sonucunda bazı kişilerde başarısızlık duygusu yaşanır. Bu kişiler yönetemedikleri bir süreç sonucunda başarısız olduklarını düşünürler. Bu durumu telafi etmek için başka başarılar peşinde koşarlar. Şimdilerde sözleşmeyi sıkı sıkıya savunan bu dindar kesim de geçmişte yaşadığı başarısızlıkları, siyasetin gölgesinde telafi etmeye çalışıyorlar. İstanbul Sözleşmesini savunanlar, güçlülerden güzel şeyler sudûr edeceğine inanırlar. Onlardan sudûr ettiği için sözleşmeyi savunurlar. Bu kesimlerin eskiden ümmet, adalet, vahdet, şehadet gibi kavramlar eşliğinde mücadele ettikleri bir davaları vardı. Eyüp’ün sabrı, Nuh’un azmi onlara yol gösteriyordu. Ancak gerek 28 Şubat sürecinde, gerekse sonrasında başarısız oldular. Buna karşın liberalizm, milliyetçilik, muhafazakârlık ve devletçilik güç ve etkisini arttırdıkça bu kesimler “*demek ki yanlış düşünüyormuşuz*” diye düşünmeye başladılar. Böyle olması kaçınılmazdı. Çünkü süreç odaklı değil, sonuç odaklı düşünüyorlardı. Yaşadıkları her durumu *imtihan* kavramıyla değil, *başarı* kavramıyla değerlendiriyorlardı. Süreç içinde bu kesimler imkânlar ve makamlar sahibi oldular. Ama konjonktüre mahkûm oldular. Yetkili ve yönetici olmanın, etkili ve değiştirici olmaya yetmediğini göremiyorlar. Toplumun binde biri etmeyen azınlık bir elitten daha etkisiz ve zayıf durumdadılar.

Boşanma sonucunda ortaya çıkan en büyük sorunlardan biri de kaygı bozukluklarıdır. Kaygı gelecekte ne olacağını bilememe, gelecekte endişe etme durumudur. Kaygılı kişiler kendi birikimlerine, değerlerine ve sahip olduklarına güvenmezler. Bu nedenle kendileri dışında güvenecekleri bir şeyler ararlar. Bu nedenle kaygı bozukluğu yaşayan birçok kişi yanlış ilişkiler kurar. İşte İstanbul Sözleşmesini savunan bazı kesimler yaşadıkları kaygı ve güven problemini, Batı toplumunun değerler sistemiyle telafi etmeye çalışır. Batı kültürünü yüceltir, Batı kültürü ile özdeşim kurarlar. Hal böyle olunca boşandıkları dünyaya karşı oryantalist bir takım önyargılar geliştirirler. Elitist ve etnosantrik bir kültüre sahip olan bir batılı gibi düşünürler. Kendilerinde entelektüel bir üstünlük, karşı tarafta kör bir cehalet olduğunu var sayarlar. Kendi sorunlarında çürüyen Batı toplumunu görmek istemezler. İstanbul Sözleşmesinin ortadan kaldırmayı düşündüğü tüm olumsuzlukların Batı toplumunda bizden daha fazla olduğunu görmek istemezler. Toplumsal cinsiyet ideolojisinin uygulandığı Batı toplumunda ailelerin dağıldığını, kadına karşı şiddetin arttığını, gençlerin uyuşturucu, alkol ve erotizm bataklığında depresyona sürüklendiğini gündeme getirmezler. Menfur sözleşmeyi eleştirenlerin ataerkil kültürün yobaz temsilcileri olduğunu; sloganik, beylik, ideolojik ucuz söylemler ürettiklerini iddia ederler. Sözleşmeyi eleştirenlerin dini hükümleri araçsallaştırdığını, tüm sorunları İstanbul Sözleşmesi’ne bağladıklarını söylerler. Sözleşme iptal edilince tüm sorunlar bitecek mi diye de sorarlar.

Tüm bu iddialara karşı söylenebilecek ilk söz şudur: El insaf. Vicdan sahibi olmak gerek. Merhametsizliği anlayabiliriz. Ama en azından biraz da olsa adaletli olmak gerek.

Kim sosyal ve ailevi tüm sorunların sebebi İstanbul Sözleşmesi'dir diyor?

Kim sözleşme iptal edilince tüm sorunlar bitecek diyor?

Kim erkeklerin kadınları dövmesi normaldir diyor?

Kim kadına şiddeti savunuyor?

Kim geleneğimiz eksiksiz ve mükemmeldir diyor?

Kim sadece slogan atıyor?

Eşine bağırdığı için 4500 TL ceza ödeyip, evinden 6 ay uzaklaştırma alan kimsesiz Mehmet Amcanın, çocuğunu eski eşinden 2 saatliğine kiralayan Hüseyin Abinin, 2 ay evli kaldığı karısına 20 yıl nafaka ödeyen Dursun Dayının kızgın cümlelerinden yola çıkarak, sözleşmeyi eleştirenleri eleştirmek ne derece ahlaki? Bir konuyu savunurken ya da eleştirirken Kur'an'a ve ilahi hükümlere referans vermeyi sloganik ve içeriksiz olarak etiketlemek kadar seviyesiz bir eleştiri olur mu? Kur'an ve Hz. Peygamber'in hayatını referans almanın neresi kötü, neyi yanlış? Altını çizerek bir daha vurgulayalım.

Yuvaları yıkan; İstanbul Sözleşmesine rengini veren seküler, materyalist neoliberal medeniyettir. Ailelerin dağılmasına neden olan yuvalarımızın, inanç ve medeniyet değerlerimize göre oluşmamasıdır. Menfur sözleşme; arzu edilen toplumu oluşturmak için önemli bir gerekçe, yasal bir dayanaktır. Sözleşmenin içeriği, ruhu ve etkileri sapkın ve yanlış fikirlerin kavramsal altyapısına dayanmaktadır.

Boşanmanın etkilerinden devam edelim. Boşanan bazı kişilerde kayıp duygusu yaşanır. Kayıp duyguları içerisinde en zoru ölümdür, yani bir yakının kaybıdır. Kayıp duygusu kişilerde inkâr, yadsıma ve öfke duygularına neden olur. İstanbul Sözleşmesini savunan bazı kişilerde görülen tavırlar bu duruma örnektir. Bu kişiler gelenekten ve geleneğe ait her şeyden boşanmışlardır. Dolayısıyla gelenekten boşanmış kişiler aslında geleneği kaybetmiştir. Bu kişiler kayıp duygusu yaşayan boşanmış kişiler gibi, geleneği inkâr ederler ve geleneğe karşı öfke tepkileri gösterirler. Düşünsel olarak tekdüze bir mantığa sahiptirler. Sözleşmeyi eleştirenleri ötekileştirirler, itham ederler, niyet okurlar, hakaret ederler, dalga geçerler.

Gelenekten boşanan bu kişiler, modernizm ile evlenmiştir. Bu kişilerin geleneğe ve hayata karşı seküler, akılcı ve liberal bir bakış açıları vardır. Malum toplumsal cinsiyet ideolojisi ve İstanbul Sözleşmesi, kadına ve kız çocuklarına karşı ayrımcılığın ana sebebini gelenek ve ona rengini veren değerler sistemi olduğunu iddia eder. Sözleşmeye sahip çıkanlar gelenekteki birtakım hatalara dikkat çeker. Eski fıkıh kitaplarındaki yanlış içtihatları, geçmişteki siyasi-dini çatışmaları, uydurulmuş ve zayıf hadisleri gerekçe olarak önümüze koyar. Geleneğe bağlı olan bazı kişi ve grupların kendilerine yönelik eleştirileri, bu kesimlerde büyük bir anti-patiye sebep olmaktadır. Gelenekçilerin savunduğu her şeyi eleştirir, eleştirdikleri her şeyi (İstanbul Sözleşmesi dâ-

hil) savunurlar. Oysa gelenekteki bazı olumsuzluklardan yola çıkarak binlerce yılda oluşan bilgi, birikim ve tecrübeyi mahkûm etmek; olsa olsa ergen tepkiselliği ile açıklanabilir.

Bu kişiler kendi tarihinin olumsuz örneklerini, Batı kültürünün ise olumlu örneklerini referans gösterirler. Batı kültürünü, düşüncesini ve politikasını eleştirmezler. Eleştirileri komploculuk ile itham ederler. Bu kişiler batı toplumunda birkaç yüzyıl öncesinde kadınların insan sayılmadığını, 30 yıl savaşlarında, 100 yıl savaşlarında, mezhep ve din savaşlarında, 1. ve 2. Dünya savaşlarında yüzbinlerce insanın öldüğünü göz ardı ederler. Batılı elitlerin Dünya halklarını sömürerek kendi halklarına refah sunduğunu unuturlar. Kadının erotik ve ekonomik bir nesne haline getirildiğini görmezler. Peki, gerçekten de gelenekçiler kaba, statükocu ve şiddet yanlısı da feminist ve eşcinsel aktivistler medeni, erdemli ve saygılı mı?

Bakalım nasıllar? Nijerya, ABD ve Türkiye’den üç örnekle görelim nasıl olduklarını.

Feminist- sapkın lobiler kendilerine sipariş verilmeyen bir mağduriyet ile karşılaştıklarında ölümcül bir sessizliğe gömülür. Örneğin Amerika ve İsrail uşağı Nijerya yönetiminin kurşunlarıyla şehit olan Sümeyye Lamara ve Fatıma Dussuki’yi tanımaz feminist lobiler. Tanımaz çünkü Fatıma ve Sümeyye eşcinsel derneklerine takılan genç kızlar değildir. Nijerya’nın kızları İtalya’da fuhuş sektöründe kullanılır. Buna da susarlar. Dünyanın en ücra köşesinde bir eşcinselle karşı yapılan sözlü taciz için BM nezdinde ülke hükümetlerini kınama çağrısı yapan Feminist-Lgbt-i lobiler bu konuyu bilmiyor olamaz. Bilirler ama sesleri çıkmaz. Sesleri Nijeryalı kızları aç gözlere esir etmek söz konusu olduğunda çıkar. Örneğin “*Nijerya’da kadınlar, cinsel hazları için tabuları yıkıyor*” adlı bir proje bile yürüttüler. Tenisçi Venus ve Serena Williams kardeşler, ***cinsiyet eşitsizliğine*** dikkat çekmek ve kadınlara cesaret vermek için çıktıkları Nijerya turunda, kız çocuklarıyla tenis maçı bile yaptı.[iv] Projenin sloganı “***tabuları yık***” idi. Aynı Serena Williams maçta istediği kararı vermeyen erkek hakemi cinsiyet ayrımcılığı yapmakla suçlamıştı.[v] Bu projenin sponsoru da çoğu zaman olduğu gibi UNICEF ve Küresel kapitalist şirketlerdi.[vi] Bu nedenle feministler erkeklerle beraber kadınları sömüren sermayenin haksızlıkları karşısında sessizdir. Çünkü Feminist hareket kadını değil kadını sömüren patronun kârını önemser.

Aileyi parçalama lobilerinin nasıl olduğuna bir örnek daha verelim. ABD başkanı Trump, eski Başkan Bill Clinton, İngiltere York Dükü Andrew gibi nüfuzlu isimlerin yakın dostu milyarder işadamı Epstein bir süre önce cezaevinde şüpheli bir şekilde öldü. Epstein kız çocuklarını kullanarak fuhuş ağı kurmaktan tutukluymuş ve suçu üzerine aldığı için (ara sıra bu işi yaptığını itiraf etmiş ve hiçbir ilişki ağından söz etmemiş) cezasında indirime gidilmişti. Burada dikkat çekici bir husus var. Feminizm ve eşcinsel lobiler, cinsel istismara karşı mücadele eden kişi ve kurumlar bu konuyla ilgili dünyayı ayağa kaldırmadılar ve esaslı bir tepki vermediler. Sormamız gereken soru şu. Neden acaba?

İstanbul Sözleşmesi ile onu savunan eşcinsel, feminist sapkın lobiler etle tırnak gibidir. Bu lobiler her yerde ve her konuda sözleşmeyi ölümüne savunur. Türkiye Kadın Dernekleri Fede-

rasyonu başkanı Canan Güllü erken evlenenlerle ilgili yasayı; “*cesedimizi çiğneseler de geçiremezler... İstanbul Sözleşmesi onurumuzdur, ... Kadın hareketi olarak devlet mekanizmasından daha güçlüyüz...*” der.[vii] Aynı Canan Güllü kendisiyle aynı fikirleri savunan Fox TV sunucusu İsmail Küçükkaya'dan şiddet gördüğünü söyleyen, psikolojik işkenceye maruz kalan eşi Eda Demirci'nin aramalarına ve mesajlarına cevap dahi yazmamış. Güllü kayıtlı olmayan numaralara cevap vermediği için kendisine haksızlık edildiğini iddia ediyor.[viii] Yani şiddet gören bir kadınsanız ama Canan Güllü'nün telefon defterinde kayıtlı değilseniz ayvayı yediniz.

Bu saygılı ?! feminist kişiler inancımızı ayrımcılık kaynağı olarak kabul eder, dini reddederler. Dünyaca ünlü feminist FEMEN grubunun lideri I. Shevchenko: “FEMEN ateist bir harekettir. Feminizm ve din bir arada bulunamaz. Biz tüm dinlerin karşısında duran bir hareketiz.”[ix] der. Erdem abidesi ?! feminist ve sapkın lobilerin ve onların Türkiye şubelerinin küfür ve hakaret etmediği değerimiz kalmamıştır. Gösterilerindeki ahlaksız pankartların feminist ve eşcinsel ideoloji ile ilgili olduğunu bizzat pankartları taşıyanlar söylemektedir.[x]

Sözleşmeyi önümüze koyan küresel elitlerin ve truva atlarının dertleri, son kale olan aileyi parçalamak ve değerlerimizi etkisizleştirmek. İstanbul Sözleşmesini savunanlara göre sözleşmeyi savunanlar kadına şiddete karşı. Yani eşcinsel-feminist-sapkın lobiler kadın dostu, sözleşmeyi eleştirenler ise kadın düşmanı. Sanki sözleşmeden önce kadın öldürmek serbestti de, sözleşme kadın öldürmeyi yasaklamış gibi konuşurlar.

Sadece Pınar Gültekin olayı sebebiyle İstanbul Sözleşmesini savunmak için eylem yapan bu lobilerin taşıdığı pankartlarına bakmak, sözleşmenin bir ifsat projesi olduğunun en güzel örneklerinden biridir. Cinayeti, feminist-sapkın taleplerin yaygınlaşması için araçsallaştırıyorlar. Katil sapık bir barmen. Maktul/mağdur evli bir adamın eski/yeni sevgilisi üniversiteli bir genç kız. Ortada gayri meşru bir ilişki, ahlaksız bir yaşam, yanlış tercihler gibi bir sürü hata var. Tamam, katil hak ettiği cezayı alsın. Ama yaygaraya bakarsanız suçlu erkekler ve şiddeti körükleyen dini-ahlaki değerler sistemi. Yerseniz...

Yemeyeceğiz

Ailemizi yedirmeyeceğiz...

Bu kardeşlerimizi boşandıkları değerler sistemi ile davaları ile sosyal sorumlulukları ile tekrar evlenmeye çağırıyoruz.

Aile şiddet değil, huzur kaynağıdır.

[i] <http://www.islamianaliz.com/m/3686/toplumsal-cinsiyet-esitligi-bir-toplum-muhendisligi-projesidir>

[ii] <http://www.islamianaliz.com/m/3830/istanbul-sozlesmesi-ipi-biraz-gevsetir>

[iii] <http://www.islamianaliz.com/m/3838/istanbul-sozlesmesini-elestirenleri-elestirenler>

[iv] <https://m.bianet.org/bianet/dunya/141795-williams-kardesler-kadin-haklari-icin-nijerya-da>

[v] <https://www.milliyet.com.tr/serena-williams-in-teniste-cinsiyet-ayrimi-iddiasi-ne-derece-dogru--molatik-9259/>

[vi] Kadın hakları konusunda çalışan UN Women'a destek olan şirketler şunlar: Açık Toplum vakfı (Soros), Almanya Büyükelçiliği, ABD Büyükelçiliği, Avrupa Birliği, Ford Vakfı, Rockefeller Vakfı, Fransa Büyükelçiliği, İsviçre Büyükelçiliği, Soros Vakfı, Norveç Büyükelçiliği, Danimarka Büyükelçiliği, Coca-Cola vakfı (TCCF), PROYA Cosmetics Co. Ltd, UNILEVER, Zonta International Vakfı, Procter & Gamble vd.

[vii] <https://www.istekadinlar.com/kadin-orgutleri/canan-gullukadin-hareketi-olarak-devlet-mekanizmalarindan-daha-h1815.html>

[viii] <https://www.sabah.com.tr/magazin/2020/06/17/mevlut-tezel-canan-gullu-hemen-istifa-et-kadin-haklarinin-cefakr-savunuculari-canan-gullu-gibi-bir-baskani-hak-etmiyorsunuz?paging=3>

[ix] <https://www.birgun.net/haber/femen-feminizm-ile-din-bir-arada-bulunamaz-197826>

[x] <https://m.bianet.org/bianet/toplumsal-cinsiyet/195524-pankartlarimizin-feminizmle-alakasi-var-hem-de-cok>